

PAASTUAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jo 5:9a.10-12)

Lugemine Joosua raamatust:

Issand ütles Joosuale: “Vaata, täna olen ma Egiptuse teotuse teie pealt ära võtnud.” Ja kui Iisraeli lapsed olid Gilgalisse laagrisse jäänud, siis pidasid nad selle kuu neljateistkümnenda päeva õhtul Jeeriko legendikel paasapüha. Ja paasapühale järgneval päeval sõid nad selle maa viljast hapnemata leiba ja küpsetatud viljapäid. Selsamal päeval, kui nad hakkasid sööma maa viljast, lõppes manna ja Iisraeli lapsed said oma toiduse Kaananimaa selleaastasest saagist.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 34:2-3.4-5.6-7.8-9. R: 9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Ülistage Issandat ühes minuga,
kiitkem üheskoos kõrgeks tema nime.
Ma otsisin Issandat ja tema vastas mulle
ning tõmbas mind välja kõigist mu hirmudest.

R:

Kes tema poole vaatavad, säravad rõõmust,
ja nende nägu ei saa punastama.
Vaene hüüdis ja Issand kuulis teda
ja vabastas tema kõikidest ta hädadest.

R:

(Teine lugemine 2Ko 5:17-21)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, kui keegi on Kristuses, siis on ta uus loodu, sest vana on möödunud ja vaata, uus on sündinud. Aga see kõik tuleb Jumalalt, kes meid on Kristuse kaudu endaga lepitanud ja andnud meile lepitamiseameti. Sest Jumal oli see, kes Kristuses maailma endaga ära lepitasi, ega arvanud inimestele süüks nende eksimusi. Meie läbi on ta andnud neile ka lepitusesõna. Nii oleme meie nüüd sõnumitoojad Kristuse asemel, sest Jumal on see, kes meie läbi manitseb. Ja nii me palume: laske end Jumalaga ära lepitada, sest tema on Jeesuse, kes patust ei teadnud, lasknud meie eest patuks saada, et meie saaksime tema kaudu osa Jumala õigusest. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 15:18)

Ma lähen oma isa juurde ning ütlen temale:

“Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees.”

(Evangeelium Lk 15:1-3.11-32)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal tulid kõik tõlnerid ja patused Jeesuse juurde, et teda kuulata. Aga variserid ja kirjatundjad nurisesid ning ütlesid: “Ta võtab patuseid vastu ja sööb ühes nendega.” Siis rääkis Jeesus neile tähendamissõna ja ütles: “Ühel mehel oli kaks poega. Noorem neist ütles isale: “Isa, anna mulle see varaosa, mis minule päranduseks saab.” Ja isa jagas oma vara nende vahel ära. Ei möödunud aga palju aega, kui noorem poeg tegi kõik rahaks ja reisis võõrsile, kus ta elas priiskavat elu ja pillas ära kogu oma vara. Aga kui ta kõik oli ära raisanud, tuli sellele maale suur nälg ja temagi jäi puuduse kätte. Siis ta läks ja otsis tööd ühe kodaniku juurest seal maal, ja see saatis ta oma väljale sigu karjatama. Ta püüdis oma nälga kustutada kaunadega, mida sigadele ette visati, kuid temale ei andnud neid keegi. Ja kui ta järele mõtles, siis ta ütles: “Kui palju on minu isal palgalisi ja neil on leiba küllalt, aga mina suren siin nälga. Ma asun teele ja lähen oma isa juurde ning ütlen temale: “Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks; pea mind nagu ühte oma palgalistest.””

Ja ta läks teele ja tuli oma isa juurde. Aga kui ta alles kaugel oli, nägi tema isa teda ja isa meel läks haledaks ning ta jooksis temale vastu, võttis tal ümber kaela kinni ja andis temale suud. Aga poeg ütles talle: “Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks.” Kuid isa ütles oma sulastele: “Tooge kõige kallim rüü ja pange see temale selga, andke talle sõrmus sõrme ja sandaalid jalga, toogem ja tapkem nuumvasikas – söögem ja olgem rõõmsad, sest see minu poeg oli surnud ja on ellu ärganud, oli kadunud ja on leitud.” Ja nad

hakkasid pidu pidama.

Aga tema vanem poeg oli põllul, ja kui ta sealt tagasi tulles kodule lähemale jõudis, kuulis ta pillihääli ja tantsuhõikeid. Ning ta kutsus ühe sulastest enda juurde ja küsis temalt, mida see kõik pidi tähendama. Sulane ütles talle: “Sinu vend on tulnud, ja su isa on tapnud nuumvasika, sest ta on saanud oma poja tervena tagasi.” Aga teine poeg vihastus ega tahtnud sisse minna. Siis tuli isa välja ja palus teda. Kuid tema vastas ja ütles isale: “Vaata, nii palju aastaid ma orjan sind ega ole kunagi astunud üle sinu käsust, kuid sina pole mulle andnud ühte sikkugi, et ma võiksin oma sõpradega pidu pidada. Kui aga tuli see sinu poeg, kes on sinu vara hooradega ära pillanud, oled sa lasknud nuumvasika tappa.” Isa vastas talle: “Mu laps, sina oled ikka minu juures ja kõik mis on minu, see on sinu oma. Nüüd aga pidagem pidu ja olgem rõõmsad, sest sinu vend oli surnud ja on ellu ärganud; oli kadunud ja on leitud.””

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Tunnistagem oma patud, et meid arvataks väärt selles pühas talituses osalema.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, minul on ka teile täna kaks tähendamissõna rääkida. Esimene neist kõlab nii: “Ühel mehel oli kaks poega. Noorem neist ütles isale: “Isa, anna mulle see varaosa, mis minule päranduseks saab.” Ja isa jagas oma vara nende vahel ära. Üsna pea tegi noorem poeg kõik rahaks ja reisis võõrsile, kus ta elas priiskavat elu ja pillas ära kogu oma vara. Siis tuli ta oma isa juurde tagasi ja ütles talle: “Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees, ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks. Pea mind nagu ühte oma palgalistest.”

Isa võttis tal ümber kaela kinni ja andis temale suud ning ütles: “Kallis poeg, ma olen nii õnnelik, sest sa olid surnud ja nüüd oled ellu ärganud, olid kadunud ja nüüd oled leitud! Ma saadan kohe kellegi su vanemat venda põllult koju kutsuma, et temagi rõõmustada võiks! Tule sisse, pese ennast ja puhka, ma annan sulle mõned lihtsad puhtad rõivad, siis sööme koos su vennaga leiba ja kala ja joome natuke veini peale. Aga mul on hea meel, et sa oled oma õppetunni ära õppinud, ja ma teen just nii, nagu sa isegi mõistad ja soovid: ma annan sulle palgalisetöö, mille abil sa pole näljas ega paljas – sest sa oled ju ikkagi minu poeg. Ning kui mul on ükskord aeg siit maailmast lahkuda, siis palun ma sinu vanemat venda, et temagi sulle sellise töö annaks, mille abil sa saaksid omale igapäevast ülalpidamist teenida. Nagu sa isegi mõistad, jääb kogu mu ülejäänud pärandus – ükskõik kui palju see peaks ka kasvama – täienisti sinu vanemale vennale, sest sina oled oma osa juba kätte

saanud. Kui sul aga tuleb kunagi tahtmine taas omada raha, mida hooradega ära pillata, siis selle raha pead sa endale küll ise mingil muul moel teenima.”

Siis jõudis ka vanem vend põllult tagasi, ning temalgi oli hea meel oma venda elusana näha, kuigi ta oli ikka veel pisut pahane, et vend oli nad omal ajal majanduslikult raskesse olukorda jätnud. Aga isa ütles kadunud pojale: “Mu poeg, juba homsest lähed sa põllule ja hakkad endale jõukohast tööd tegema, aga kui sa kosunud oled, siis töötad sa minu ja oma venna käe all – ja niikaua, kui sa meiega elad, teed sa seda, mida meie ütleme.” Ja nad istusid üheskoos rõõmsasti laua äärde keha kinnitama...”

Aga peale selle on mul teile veel üks teine, hoopis lühem tähendamissõna, see kõlab nii: “Ühel mehel oli kaks poega. Noorem neist ütles isale: “Isa, anna mulle see varaosa, mis minule päranduseks saab.” Ja isa hakkas seepeale laginal naerma ja ütles: “Hahahaahaa! Kallis poeg! Mida sa oma nooruse rumaluses ja tuulepäisuses küll räägid! Ma ei ole ju veel surnud, et peaksin kellelegi päranduseosi jagama! Ma olen selle majapidamise pea, ning kasutan kõike vara, mis mul on, selleks, et oma palgalistele tööd anda ning oma vara suurendada. Ma töötan iga päev palehigis koos sinu vanema vennaga, ning sedasama ootan ma ka sinult, kui sa minu surma järel tahad üldse päranduseosa saada. Kui sa aga tahad hoopiski maailma näha, siis palun: ma annan sulle uued sandaalid ja kuue, piisavalt toitu moonakotti, ja natuke raha, et jõuaksid kuni järgmise linnani – sealpeale pead sa aga ise oma pea tööle panema, et oma reisihimu rahastada. Seniks aga – marss tööle, ja teeme edaspidi mõlemad näo, et sa pole mulle kunagi niisugust piinlikku ettepanekut teinud!””

No nii, armsad õed ja vennad, mida on meil nendest kahest uuest tähendamissõnast õppida? Neid kuulates on meie õiglustunne ja pedagoogikataju kahtlemata hoopis paremini rahuldatud kui Jeesuse haralisse võrdpilti süvenedes. Kuid kui kaua te selliseid õiglaseid lugusid mäletaksite? Pool päeva, kuni täna õhtuni? Heal juhul järgmise pühapäevani, kui uus jutlus peale tuleb? Kas keegi looks minu elulähedaste lugude teemal surematuid maale, skulptuure, kirjandus- ja muusikateoseid?

Miks rääkis Jeesus nii ebapedagoogilise ja igasugusele õiglustundele vastu käiva tähendamissõna, millest ka kaks tuhat aastat hiljem ei paista õieti keegi aru saavat, ning millele on antud kümneid või sadu tõlgendusi, üks ebaloogilisem kui teine? Kuni sinnani välja, et tänase evaangeliumi põhimõttelagedat ja halemeelset isa on peetud lausa Jumala võrdkujuks, kes annab meile otsekohe kõik andeks, kui me vaid suvatseme minna pärast omaenda hoolimatusest põhjustatud läbikukkumisi talle sentimentaalseid pisarakesi poetama? Missugune jultumus inimese poolt, pidada oma Jumalat endast rumalamaks!

Ilmselt aga jutustas Jeesus selle loo nimme just niisugusena, et puudutada meie õiglustunnet ning

kutsuda meid üles olema mõistuspärased ja võtma ise vastutuse oma tegude eest – seda nii vanematena kui lastena. Aamen.